

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 235.858 van 27 september 2016
in de zaak A. 215.946/XIV-36.450**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
destaatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor
Asiel en Migratie
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Harlekijnstraat 9

tegen : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Marc Sampermans
kantoor houdend te 3500 Hasselt
Koningin Astridlaan 46

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 23 mei 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 143.675 van 20 april 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 11.361 van 23 juni 2015.

De verzoekende partij heeft een toelichtende memorie ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 20 april 2016.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tine Bricout die, *loco* advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verzoekende partij, is gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verweerder dient op 4 november 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet). De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verklaart die aanvraag met een beslissing van 12 januari 2012 ontvankelijk doch ongegrond. Hij beslist dezelfde dag tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verweerder.

Op 13 maart 2012 stelt verweerder tegen die beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 20 april 2015 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van 12 januari 2012 waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard en verwerpt hij de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring wat de beslissing van 12 januari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt in een eerste middel, dat zij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van de artikelen 9bis en 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij voert in een eerste middel onderdeel aan dat zij volgens het bestreden arrest bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen rekening zou mogen houden met de vaststelling dat een vreemdeling zich in illegaal verblijf heeft genesteld. Nochtans bevat het voornoemde artikel 9bis geen criteria en beschikt de verzoekende partij bij de beoordeling van die aanvragen over een ruime appreciatiebevoegdheid. De toekenning van een machtiging tot verblijf is een gunstmaatregel en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt ter zake slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. De verzoekende partij merkt op dat zij volgens het bestreden arrest “bindende voorwaarden” zou toevoegen aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet omdat in die bepaling geen voorwaarden worden gesteld wat betreft de verblijfshistoriek van de aanvrager. Volgens de verzoekende partij wordt daarmee afbreuk gedaan aan haar appreciatiebevoegdheid vermits zij rekening mag houden met alle

elementen die de situatie van de aanvrager kenmerken en die blijken uit het administratief dossier of uit de aanvraag zelf. Door bepaalde elementen uit te sluiten van die appreciatiebevoegdheid, schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf artikel 9bis van de vreemdelingenwet en overschrijdt hij de grenzen van zijn in artikel 39/2, § 2, van die wet vastgelegde annulatiebevoegdheid.

De verzoekende partij voert in een tweede middelonderdeel aan dat volgens het bestreden arrest artikel 9bis van de vreemdelingenwet is bedoeld voor vreemdelingen die zichzelf door een eigen keuze in de positie van illegaal verblijf hebben gebracht. Niet iedere vreemdeling in illegaal verblijf heeft zich echter in dat illegaal verblijf genesteld en artikel 9bis van de vreemdelingenwet is ook niet bedoeld als regularisatie-instrument voor wie er bewust voor heeft gekozen zich in illegaal verblijf te nestelen. De verzoekende partij verwijst naar de specifieke omstandigheden die verweerders situatie kenmerken en in de aanvankelijk bestreden beslissing zijn aangehaald, namelijk verweerders verblijf in België sedert 2002, het feit dat zijn integratie louter het gevolg is van zijn eigen houding, het feit dat verweerder niets heeft gedaan om zijn verblijfsrechtelijke situatie te wijzigen doch zich heeft genesteld in illegaal verblijf en het feit dat verweerder zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet in het leven is geroepen voor vreemdelingen die illegaal in België verblijven en zich in een uitzonderlijke situatie bevinden, betekent volgens de verzoekende partij niet dat deze bepaling is bedoeld voor vreemdelingen die zich in illegaal verblijf hebben genesteld. Zij besluit dat dergelijke doelstelling niet kan worden gelezen in het voornoemde artikel 9bis noch overeenstemt met de doelstelling van de wetgever zoals die blijkt uit de parlementaire voorbereiding.

Beoordeling

5. Het cassatieberoep is enkel gericht tegen het bestreden arrest in de mate dat daarmee de beslissing van 12 januari 2012 wordt vernietigd waarmee

verweerders aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

6. Met de aanvankelijk bestreden beslissing wordt verweerders aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard omdat de door verweerder ingeroepen integratie geen grond tot regularisatie kan vormen. Er wordt concreet verwezen naar “de lokale verankering van betrokkene [...] (betrokkene zou hier affectieve en sociale banden hebben, de Nederlandse taal uitstekend beheersen, werkbereid zijn en betrokkene legt getuigenverklaringen, een attest van het Huis van het Nederlands, werkbereidheid VDAB en getuigenverklaringen voor)”. Er wordt opgemerkt dat verweerder “zelf verantwoordelijk is voor deze situatie” en “beweert dat hij sinds 2002 in België zou verblijven” doch dat hij “geen enkele verblijfsaanvraag [heeft] ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen”, en dat hij “zich aldus bewust [heeft] genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu al geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding.”

In het bestreden arrest betwist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de “ruime appreciatiebevoegdheid” van het bestuur bij de beoordeling van aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt deze bepaling echter geschonden met de aanvankelijk bestreden beslissing door te oordelen dat de aangevoerde elementen inzake maatschappelijke integratie onmogelijk een grond zijn om een verblijfsmachtiging toe te kennen omdat verzoeker voorheen geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend. Daarmee zou een bindende voorwaarde worden toegevoegd aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de vreemdeling zou verplicht worden opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt tevens op dat een aanvraag op grond van het voornoemde artikel 9bis per definitie vreemdelingen betreft die op illegale wijze in het Rijk verblijven, wat het gevolg is van hun eigen keuze. Hij besluit dat het bestuur niet op redelijke wijze de elementen die wijzen op integratie, de lokale verankering, kan verwerpen omdat

verweerder zich aldus zou hebben genesteld in illegaal verblijf en zijn integratie louter het gevolg zou zijn van zijn eigen houding.

7. Naar luid van artikel 9bis, § 1, van de vreemdelingenwet kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft “in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt”. Deze bepaling bevat geen criteria om de machtiging tot verblijf al dan niet toe te kennen en het bestuur beschikt wat dat betreft over een discretionaire bevoegdheid.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen bepaling die het bestuur verplicht om steeds een machtiging tot verblijf toe te kennen indien de door de aanvrager aangevoerde elementen van lokale verankering bewezen zijn. Dit artikel bevat evenmin een bepaling die het bestuur verbiedt om rekening te houden met het feit dat de aanvrager er zelf voor heeft gekozen zich te nestelen in illegaal verblijf. De aanvankelijk bestreden beslissing is niet gesteund op het feit dat verweerder zich in illegaal verblijf bevond, wel dat hij ervoor heeft gekozen zich in illegaal verblijf te nestelen, te dezen zelfs gedurende zeven jaar alvorens zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, en dat zijn integratie louter een gevolg is van zijn eigen keuze. Anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld, heeft het bestuur geen voorwaarde toegevoegd aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet noch zijn in dit artikel vastgelegde discretionaire bevoegdheid overschreden door met deze omstandigheid rekening te houden en te beslissen dat de gevraagde machtiging tot verblijf daarom te dezen niet kan worden toegekend. Het eerste middel is in die mate gegrond en deze vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 143.675 van 20 april 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zover het de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Armoedebestrijding en

Maatschappelijke Integratie van 12 januari 2012 vernietigt waarmee verweerders aanvraag om machtiging om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

2.De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 140 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zevenentwintig september tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
met bijstand van	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques